Război și pace

Tinerețea are ochii triști

ANUME această stare de lucruri am avut a sesiza vizitînd spitalul de traumatologie din capitală, spital unde ai impresia că se adună toată durerea războiului impus de către cei despre care poetul a spus: «Cine n-are dor de mamă, vîntu-l poartă ca pe-o scamă». Oricum, toți cei cu care am stat de vorbă sînt stăpîniți de gîndul că de va fi nevoie și de le va permite sănătatea vor face cale întoarsă pe front, pentru că la toți, pe care războiul într-un fel sau altul și-a pus pecetea dureroasă, s-a format un crez aidoma unui imn pe care îl zic întruna: «Dacă trebuie, ne vom duce, altă ieșire n-avem», fără a demonstra sentimente de patriotism fals, mai mult vorbit decît făptuit.

Atîta doar că, cunoscînd pe propria lor piele ce înseamnă să porți rănile războiului, întîlnindu-te față în față cu cea cu coasa, ochii lor sînt plini de mahnă, necaracteristică vîrstei lor, fețele lor înscriindu-și în trăsături și o durabilitate greu de însușit la 20 de ani. Sînt în majoritatea lor tineri de la sate, de acolo unde și pîinea, și țara, și neamul e mai scump, acolo unde, sesizăm, e toată nădejdea noastră.

Oleg BULGARU, 20 de ani, născut în satul Recea, raionul Strășeni, rănit în luptele de la Tighina la piept în partea stîngă, glontele trecînd la 0,5 cm de inimă:

— Eu sînt soldat al armatei naționale. Am fugit din cea imperială și m-am angajat aici, în armata țării mele. Pînă a intra în luptele de la Tighina am fost pe platoul de la Molovata. Acolo, însă, relativ a fost liniște, pe cînd la Tighina neam scăldat, poți zice, în sînge. Presupun că n-au lucrat bine cercetașii noștri. Pentru că înainte de a intra în Tighina ni s-a spus că orașul e liber pînă în centru. Cînd colo sîntem luați prin surprindere de împușcături de mitralieră din ferestre și de pe acoperișuri, așa încît eram ca în palmă în fața lor și nu puteam nici măcar să ne apărăm. Din batalionul nostru de 20 de băieți știu că doar 4 sînt vii, de soarta celorlalți nu știu dacă mai sînt în viață. Noi am sărit din mașină și am încercat să fugim din încercuire. Lîngă linia ferată am fost rănit. Am stat patru ore fără ajutor medical, iar luptele continuau. M-am tîrît peste calea ferată de unde m-au luat niște oameni și mi-au legat rana. La ei am pierdut cunoștința și nu mai știu cum am ajuns la Chișinău. Mi s-a spus că m-ar fi găsit ambulanța, ori poate oamenii aceea au chemat-o, apoi am fost transportat la Anenii Noi și de acolo la Chișinău.

Desigur, îmi pare rău de toți cei care au murit acolo, și în genere războiul e o mare prostie. Poate nu în aceeași măsură pentru noi, care ne apărăm pămîntul pe care neam născut, dar viața este atît de frumoasă că n-am vrea s-o irosim atît de devreme.

Nicolae GORCEAG, 20 de ani, născut în orășelul Ialoveni, rănit la piciorul drept în luptele de la Tighina:

— Tot timpul sîntem întrebați dacă avem, dacă sîntem asigurați cu ceea sau cealaltă. Eu nu cred că acest lucru este important.

Noi am luptat și ocupasem chiar pozițiile la podul dinspre Tiraspol. Băieții noștri au dat dovadă de vitejie, dar în fața tancurilor cu automatul nu ai ce face, și-apoi nu ne-am așteptat că armata a 14-a va intra în luptă atît de activ, folosind chiar și tancurile. La o adică ea declara întruna că este neutră. Și totuși, cred că pînă la urmă va fi bine și noi vom izbîndi, altfel nu poate fi.

Oleg STADNIȚCHI, 25 de ani, născut în satul Ghindești, raionul Florești, căsătorit, are o fiică de opt luni, rănit la mîna stîngă în luptele de la Coșnița:

— Eu am fost mobilizat de comisariatul militar. Ni s-a făcut puțină instrucție și apoi ne-au dus pe poziție, iar la Coșnița, după cîte știți, împușcă întruna. Astfel pe data de 12 iunie pe la orele 10.00 seara din partea cealaltă iarăși au început a împușca. Una din mine a explodat în apropiere și m-a rănit la mînă. Nu știu de am dreptate, dar cred că pierdeam mult mai puțini oameni, dacă tăiam nodul acesta mai de demult. Acum ei sînt înarmați pînă în dinți și ne va fi mult mai greu să-i dezarmăm și să-i punem la respect. În rest sîntem hrăniți bine și avem de toate, pentru că la o adică și noi nu sîntem pretențioși. Războiul ne-a venit la vremuri grele, cu mari probleme economice, ceea ce ne face să ne dăm seama că nu putem conta pe condiții de domeniul visului.

Consemnare:
Maria BULAT.